

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyně Mgr. Irenou Městeckou ve věci

žalobce: █████ V █████ V █████ narozený █████
bytem █████

proti
žalované: Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti, IČO: 000 25 429
se sídlem Vyšehradská 424/16, 128 00 Praha 2
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 120 00 Praha 2

o zadostiučinění

takto:

- I. Žaloba na uložení povinnosti žalované omluvit se žalobci písemným doporučeným dopisem zasláným na adresu žalobce █████ tohoto znění: „Vážený pane █████ V █████ V █████ advokáte, bytem █████ zapsaný u České advokátní komory pod evidenčním č. █████ se sídlem █████, na základě rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 se Vám Česká republika jednající Ministerstvem spravedlnosti tímto písemně omlouvá za to, že Nejvyšší správní soud v senátě ve složení z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žaloby žalobce M █████ Ch █████ bytem █████ zastoupeného Vámi jako advokátem proti žalovanému Městský úřad █████ se sídlem █████ proti nečinnosti žalovaného v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 9. 1. 2019, č. j. █████ uvedl v písemném odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2019, č. j. █████ písemně vyhotoveného a podepsaného předsedou senátu Mgr. Alešem Roztočilem o Vaší osobě nepravdivě, nevěcně a nedůvodně jako advokátovi neváhá právní úpravu aplikovat čistě účelově a správné orgány i soudy mnohdy zahrnovat neopodstatněnými podáními a námitkami,“ se zamítá.
- II. Žalobce je povinen nahradit žalované náklady řízení v částce 2 700 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Šárka Kašparová.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou soudu dne 23. 4. 2020 domáhal po žalované zadostiučinění ve formě omluvy podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád)(dále jen „zákon“) z titulu nesprávného úředního postupu v rámci řízení vedeného u Krajského soudu v Ústí nad Labem, sp. zn. [REDAKCE] (dále jen „posuzované řízení“), ve kterém žalobce vystupoval jako právní zástupce žalobce. Nesprávný úřední postup v posuzovaném řízení žalobce spatřuje v tom, že Nejvyšší správní soud v odůvodnění písemného vyhotovení rozsudku ze dne 2. 5. 2019, č. j. [REDAKCE] (dále jen „rozsudek“), vůči žalobci uvedl, že: „*nevábá právní úpravu aplikovat čistě účelově a správní orgány i soudy mnohdy zahrnovat neopodstatněnými podáními a námitkami*“ (dále jen „tvrzení“). Žalobce nesouhlasí s tímto urážlivým a znevažujícím tvrzením, když nevěcné pomlouvání a znevažování jeho osoby považuje za nesprávný úřední postup. Žalobci bylo v důsledku nesprávného úředního postupu způsobeno nactiutrhání a zároveň utrpěla jeho pověst před klientem. Žalobce následně trpěl nespavostí a stresem ze slovního útoku na svoji osobu ze strany Nejvyššího správního soudu a v této souvislosti i ztuhnutím krční svalstva v oblasti krční páteře. Dále žalobce uvedl, že jeho újma byla zvýšena i tím, že citovaný rozsudek byl vyvěšen na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu bez dostatečné anonymizace, čímž došlo k rozšíření pomluvy žalobce i mimo účastníky řízení.
2. Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby v plném rozsahu, nespornou skutečností učinila předběžné uplatnění nároku žalobcem dne 26. 11. 2019, jakožto nároku na poskytnutí zadostiučinění ve formě omluvy z titulu nesprávného úředního postupu Nejvyššího správního soudu, když nesprávný úřední postup měl spočívat v tom, že v písemném vyhotovení rozsudku pod sp. zn. [REDAKCE] bylo uvedeno, že žalobce: „*nevábá právní úpravy aplikovat čistě účelově a správní orgány i soudy mnohdy zahrnovat neopodstatněnými podáními a námitkami*“. Žalovaná dále uvedla, že uvedení této věty v písemném vyhození rozsudku nelze hodnotit jako nesprávný úřední postup, když na případy rozhodovací činnosti soudů se vztahují ustanovení zákona o nezákonném rozhodnutí, ovšem v tomto případě žádné nezákonné rozhodnutí nebylo vydáno. Žalovaná dále uvedla, že nemůže posuzovat správnost skutkových zjištění nebo nesprávnost právního posouzení věci, ani posuzovat předpoklady pro vydání rozhodnutí, neboť se jedná o rozhodovací činnost soudu, která přímo vede k vydání rozhodnutí a žalovaná není oprávněna v žádném případě zasahovat do nezávislosti soudů.
3. Žalobce ve svém vyjádření ze dne 20. 10. 2020 v reakci na vyjádření žalované uvedl, že tvrzení uvedené v písemném odůvodnění rozsudku je nesprávným úředním postupem, neboť výrokem, který je nepravdivý, nevěcný a zbytečný soud porušil povinnosti stanovené pro soudce zákonem č. 6/2002 Sb. o soudech a soudcích, konkrétně ust. § 80 odst. 6, dle kterého je soud povinen zachovávat náležitou úctu k jiným osobám vykonávajícím právní povolání. Žalobce dále uvedl, že v řízení vystupoval jako advokát a tudíž nebylo ani možné jeho osobu v souvislosti s projednáním merita věci hodnotit. Žalobci pak především nejde o přezkum rozhodnutí, ale o satisfakci za nepravdivý a zbytečný útok na jeho osobu.
4. Ve věci bylo rozhodnuto zamítavým rozsudkem pro absenci odpovědnostního titulu ze dne 16. 12. 2020, č.j. 20 C 51/2020-89, který byl potvrzen rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 16. 6. 2021, č.j. 91 Co 102/2021-106. Tato rozhodnutí byla zrušena rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 8. 3. 2022, č.j. 30 Cdo 3716/2021-126 a věc byla vrácena zdejšímu soudu k dalšímu řízení. Dovolací soud v rozhodnutí uvedl, že uvedení dehonestujících pasáží v odůvodnění rozhodnutí orgánu veřejné moci může založit odpovědnost státu za nemajetkovou újmu způsobenou nesprávným úředním postupem, jedná-li se o neoprávněný zásah do práv dotčeného subjektu, proto je při posouzení nároku nutné se zabývat povahou dotčené části odůvodnění z hlediska pravdivosti a přiměřenosti vůči osobě žalobce. Dále dovolací soud zdůraznil, že závěr o odpovědnosti žalované za tvrzenou nemajetkovou újmu je podmíněn nejen zjištěným nesprávným úředním postupem, ale i

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Šárka Kašparová.

nemajetkovou újmou na straně žalobce a vztahem příčinné souvislosti. Soud vázán vysloveným právním názorem v uvedeném směru doplnil dokazování a věc znovu posoudil.

5. Při jednání konaném dne 25. 7. 2022 žalobce doplnil, že obdobná argumentace Nejvyššího správního soudu vůči jeho osobě se objevila i v dalších rozhodnutích. Zdravotní problémy způsobené daným rozhodnutím u žalobce pominuly cca po 1,5 roce a žalované dvě věty v předmětném rozsudku by žalobci nezpůsobily takovou újmu, jakou trpěl, ale přidaly se k tomu i další útoky ze strany soudů, kdy dochází ke zveřejňování jeho osobních údajů v rozhodnutích.
6. V podání ze dne 10. 10. 2022 žalobce doplnil, že vybrané senáty správních soudů jej nevěcně pomlouvají a hanobí v odůvodněných soudních rozhodnutích, žalobce se uvedenému brání mj. podáváním stížností na nevhodné chování soudců k vedení jednotlivých soudů. Dále žalobce vznesl námitku vůči bezúhonnosti a pravdivosti svědků Mgr. Roztočila a JUDr. Pally z důvodu nesprávného systému fungování Nejvyššího správního soudu, kdy v podstatě každý soudce tohoto soudu je zároveň ve funkci předsedy senátu a díky tomu tak dochází k plošnému pobírání příplatku za funkci, s čímž žalobce nesouhlasí, každý senát by měl mít jen jednoho předsedu.
7. Při jednání konaném dne 10. 10. 2022 a dne 19. 12. 2022 a v podání ze dne 19. 12. 2022 žalobce doplnil, že před správním orgánem zastupoval účastníky za celé roky 5-7x, na případné vady doručování v této fázi řízení tak žalobce nemohl mít žádný vliv, akorát dále zastupoval účastníka v řízení před soudem, kde poukáže na špatné doručování, nelze v uvedeném shledávat špatnou procesní taktiku. K účelovému podání žádosti na nečinnost k nesprávnému orgánu žalobce uvedl, že byl unavený a posílal podání v čase 22:48 hod. a pouhým omylem jej odeslal datovou schránkou špatnému adresátovi Statutárnímu městu Liberec místo Krajskému úřadu Libereckého kraje, proto by žalobce neměl být podezírán, že takto jednal schválně. Posouzení daného případu správními soudy a Ústavním soudem je v dané věci zcela nesprávné, protože ačkoliv to bylo podáno nesprávnému úřadu, měl to tento co nejdříve postoupit k vyřízení úřadu správnému, což neučinil. Takové jednání se legitimně očekávalo. Následně na krajském soudě a u Nejvyššího správního soudu nevěděli, jak si s tím poradit, účelově, aby se daná věc nevyhrála a nebyla žalobci přiznána vysoká náhrada nákladů řízení. Účelově tak v dané věci nejednal žalobce, ale státní moc. Zároveň žalobce uvedl, že jsou situace, kdy jedná dle pokynu klienta, i když s ním nesouhlasí. Žalobce pozoruje rovněž odliv klientů a nesouhlasí s tím, že v této věci za žalovanou jedná Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových. Porušování povinností při správě cizího majetku v podobě více předsedů jednoho senátu žalobce vytýká rovněž Městskému soudu v Praze. K újmě žalobce doplnil, že vedení tohoto odškodňovacího řízení, kde se domáhá satisfakce pouze za 1 z několika útoků daného soudu na jeho osobu, jej stresuje, začal pít alkohol. Žalobce zdůraznil, že mu jde pouze o to, aby jako advokát měl své soukromí, aby nebylo ze zveřejňovaných rozhodnutí zřejmé, kde a kdy byl a koho zastoupil. Dále žalobce uvedl, že o omluvu skutečně přímo nestojí, protože si necení žalované, jde mu hlavně o to, aby bylo konstatováno porušení osobní cti žalobce. Tato žaloba žalobce dle jeho názoru může přispět k tomu, aby si soudci dávali pozor a i sami k sobě se chovali slušněji. Cílem žalobce je kultivovat výkon soudní moci a zamezit zbytečnému difamování osob.
8. Soud vzal v řízení za prokázané, že žalobce dopisem ze dne 26. 11. 2019, podaným žalované téhož dne, uplatnil nárok na náhradu nemajetkové újmy v podobě omluvy z titulu nesprávného úředního postupu v posuzovaném řízení. Žalovaná reagovala dopisem ze dne 21. 4. 2020, kterým požadavku žalobce nevyhověla z důvodu absence nesprávného úředního postupu.
9. Ze spisu Městského úřadu [redacted] sp. zn. [redacted] soud zjistil následující. Dne 30. 6. 2017 bylo úřadu doručeno oznámení o přestupku, kterého se měla dopustit osoba M. Ch. a to tedy překročením maximální povolené rychlosti stanovené zákonem č. 361/2000 Sb. Dne 14. 7. 2017 byl vydán příkaz, kterým byl M. Ch. uznán vinným za porušení ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Dne 8. 8. 2017 byl úřadu doručen odpor v nadepsané věci s tím, že pan Ch. má být zastoupen zmocněncem M. J. Z důvodu nedoložení řádné plné moci a z důvodu, že podání nemělo všechny náležitosti, byla učiněna výzva dne 10. 8. 2017 k doplnění. Plná moc byla doplněna k výzvě úřadu. Rozhodnutím Krajského úřadu Libereckého Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Šárka Kašparová.

kraje ze dne 8. 9. 2017 byl příkaz zrušen a věc byla vrácena správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání. Dne 10. 10. 2017 Městský úřad [redacted] vydal další příkaz, kterým uznal M [redacted] Ch [redacted] vinným z přestupku. Následně bylo rozhodnutí napadeno odporem. Odpor byl vyhodnocen jako opožděný. Krajský úřad Libereckého kraje proto bral uvedené jako podnět k provedení přezkumného řízení. Podnět vyřídil dne 15. 12. 2017 tak, že ve věci neshledal žádné okolnosti ani pochybnosti o tom, že by příkaz nebyl v souladu s právními předpisy.

10. Ze spisu Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci sp. zn. [redacted] soud zjistil následující. Dne 22. 10. 2018 byla k soudu podána žaloba na ochranu před nečinností správního orgánu, a to žalobcem M [redacted] Ch [redacted] který byl zastoupen [redacted] V [redacted] V [redacted] advokátem. Dne 23. 10. 2018 byl ve věci zaplacen soudní poplatek, a to Motoristickou vzájemnou pojišťovnou. Dne 27. 11. 2018 bylo na den 9. 1. 2019 nařízeno jednání. Dne 9. 1. 2019 se konalo jednání, na němž bylo vyhlášeno usnesení o odmítnutí žaloby. Dále bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení ve věci. Žaloba byla odmítnuta z důvodu, že žalobce bezvýsledně nevyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, a to z důvodu, že právní zástupce žalobce dne 2. 7. 2017 odeslal do datové schránky Statutárního města Liberec žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti v řízení, v projednávaném případě však toto podání mělo být podáno Krajského úřadu Libereckého kraje. Podaná žádost ze dne 29. 6. 2018 se tak do dispozice nadřízeného správního orgánu vůbec nedostala a žalobce se o osud písemnosti dále nezajímal. Nežádal o postoupení svého podání Krajskému úřadu Libereckého kraje a nevyčerpal tak prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu. Dne 7. 2. 2019 žalobce podal kasační stížnost proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, o které bylo rozhodnuto rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2019, č. j. [redacted] tak, že byla kasační stížnost zamítnuta a bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení. V bodě 18 daného rozsudku soud uvedl: „*Argumentaci stěžovatele, že mu nelze přičítat k tíži pochybení statutárního města Liberec, které porušilo § 12 větu první správního řádu stanoví, že dojde-li podání správnímu orgánu, který není věcně nebo místně příslušný, bezodkladně je usnesením postoupen příslušnému správnímu orgánu a současně o tom uvědomí toho, kdo podání učinil, lze přisvědčit. Toto pochybení statutárního města však nic nemění na výše uvedeném závěru, že stěžovatel v posuzované věci nevyužil prostředek na ochranu proti nečinnosti. Navíc je třeba zdůraznit a rozhodujícím faktem zůstává, že to byl primárně stěžovatel, resp. jeho zástupce, který pochybil, když žádost zaslal nesprávnému subjektu. To platí tím spíše, že zástupce stěžovatele je advokát, tj. profesionál a odborník v oblasti práva, o kterém je navíc zdejšímu soudu z úřední činnosti známo, že se na oblast správního (přestupkového) práva specializuje, má v této oblasti práva bohaté zkušenosti, zastupuje mnoho klientů, přičemž neváhá právní úpravu aplikovat čistě účelově a správní orgány i soudy mnohdy zahrnovat neopodstatněnými podáními a námitkami. Tvzení stěžovatele o tom, že záměna správních orgánů, jimž žádost zaslal, je omluvitelné nedopatření, proto považuje Nejvyšší správní soud za účelové. Pochybení statutárního města Liberec, v důsledku něhož nedošlo k postoupení předmětné žádosti stěžovatele, tudíž nic nemění na závěru, že stěžovatel nevyčerpal příslušný prostředek na ochranu proti nečinnosti.*“ Usnesením Ústavního soudu ze dne 17. 3. 2020, III. US 2463/19, byla ústavní stížnost stěžovatele žalobce odmítnuta. Stížnost na nečinnost Ch [redacted] byla zaslána Statutárnímu městu Liberec dne 2. 7. 2018 ve 22:48 hodin.
11. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2022, sp. zn. [redacted] soud zjistil, že žalobce zastupoval stěžovatele V [redacted] D [redacted] ve věci žaloby na ochranu proti nečinnosti, vedle věcné argumentace stěžovatel v kasační stížnosti nesouhlasil s vyvěšením osobních údajů jeho právního zástupce na webových stránkách Nejvyššího správního soudu a polemizoval s hodnocením svého zástupce a jím praktikovaného způsobu výkonu advokacie ze strany soudů ve správním soudnictví. Kasační stížnost byla zamítnuta. K nesouhlasu vyvěšením osobních údajů advokáta na internetu soud uvedl, že tento způsob zveřejňování anonymizovaných verzí rozhodnutí neporušuje právo na ochranu osobních údajů či soukromí stěžovatele ani jeho advokáta a odkázal na to, co již mnohokrát uvedl, pokud „*se [redacted] V [redacted] V [redacted] cítí být poškozen, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka*“ (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2017, č.j. [redacted] rozsudek

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Šárka Kašparová.

ze dne 27. 3. 2019, č.j. [REDAKTED] a ze dne 17. 1. 2019, č.j. [REDAKTED] a mnohé další).

12. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2020, sp. zn. [REDAKTED] soud zjistil, že žalobce zastupoval stěžovatele [REDAKTED] ve věci žaloby proti rozhodnutí, vedle věcné argumentace stěžovatel v kasační stížnosti nesouhlasil s vyvěšením osobních údajů jeho i jeho právního zástupce na webových stránkách Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnosti bylo vyhověno a napadené rozhodnutí bylo zrušeno. K nesouhlasu vyvěšením osobních údajů advokáta na internetu soud uvedl, že tento způsob zveřejňování anonymizovaných verzí rozhodnutí neporušuje právo na ochranu osobních údajů či soukromí stěžovatele ani jeho advokáta a odkázal na to, co již mnohokrát uvedl, pokud „se [REDAKTED] V [REDAKTED] V [REDAKTED] *zíti být poškozen, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka“* (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2017, č.j. [REDAKTED] rozsudek ze dne 27. 3. 2019, č.j. [REDAKTED] a ze dne 17. 1. 2019, č.j. [REDAKTED] a mnohé další).
13. Z úryvku z článku ze serveru domáci.idnes.cz ze dne 6. 10. 2019 s názvem [REDAKTED] [REDAKTED] soud zjistil, že za výrok ministra spravedlnosti, který označil advokáta M [REDAKTED] H [REDAKTED] za neschopného, žalovaná musela zaplatit odškodné 200 000 Kč. Žádné bližší podrobnosti k odškodnění však soud z tohoto důkazu nezjistil.
14. Z článku ze serveru ceskajustice.cz s názvem [REDAKTED] [REDAKTED] ze dne 13. 4. 2022 soud zjistil, že toto médium informovalo o vydání rozhodnutí dovolacího soudu v této věci, jímž bylo vyhověno dovolání žalobce, a vrácení věci zdejšímu soudu. K osobě žalobce je v článku uvedeno, že se nejedná o první kontroverzi mezi správní justicí a jeho osobou. [REDAKTED]
[REDAKTED]
[REDAKTED]
[REDAKTED]
[REDAKTED]
[REDAKTED]
[REDAKTED]
[REDAKTED]
[REDAKTED]
[REDAKTED]
[REDAKTED]
[REDAKTED]
Dále článek informuje o tom, že názor některých soudců NSS na právní kreativitu žalobce je setrvale kritický s tím, že tento je notoricky znám svými obstrukčními praktikami, a odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. [REDAKTED]
15. Z účtenek na částku 135 Kč soud zjistil, že žalobce dne 20. 5. 2022 uhradil tuto částku Aqua centru Šustka za 1 hodinu.
16. Z oznámení o podezření z porušování povinnosti při správě cizího majetku a stížnost proti předsedovi senátu Nejvyššího správního soudu Mgr. Aleši Roztočilovi ze dne 10. 10. 2022 adresovaných předsedovi Nejvyššího správního soudu vč. dodejek a z vyřízení těchto stížností ze dne 1. 11. 2022 a 18. 10. 2022 vč. doručenek soud zjistil, že žalobce žádal o vysvětlení nesprávného systému fungování Nejvyššího správního soudu, kdy v podstatě každý soudce tohoto soudu je zároveň ve funkci předsedy senátu a díky tomu tak dochází k plošnému pobírání příplatku za funkci, aniž by tento byl krácen na 1/3, s čímž žalobce nesouhlasí, neboť každý senát by měl mít dle jeho názoru jen jednoho předsedu. Uvedeným jednáním soudu dochází k obohacování soudců k tíži státního majetku. Dále žalobce podal stížnost na nevhodné chování Mgr. Roztočila, kterého se tento soudce dopustil v písemném vyhotovení rozsudku ze dne 2. 5. 2019, č.j. [REDAKTED] uvedením dehonestující pasáže, jejíž posouzení je předmětem tohoto řízení. Žalobce se cítí být poškozen a znevažován, předmětné výroky považuje za zbytečné, urážlivé s cílem ho zastrašit jako advokáta. Uvedeným chováním dle žalobce došlo k narušení důvěry v soudnictví a důstojnost funkce soudce a Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Šárka Kašparová.

takové chování budí podezření z povýšenectví soudce. Stížnosti byly vyřízeny JUDr. Karlem Šímkou, předsedou Nejvyššího správního soudu, tak, že bylo konstatováno, že z žádného ustanovení neplyne, že by v jednom senátu musel být pouze jeden předseda a nebylo možno jmenovat vícero předsedů senátu. U Nejvyššího správního soudu stejně jako u Nejvyššího soudu má senát více předsedů, čímž se rozvolňuje hierarchie v senátu, jednotliví předsedové předsedají ve svých případech, které jim byly přiděleny jako soudcům zpravodajům podle rozvrhu práce, a jejich odpovědnost se tímto zvyšuje, s čímž se pojí i vyšší platový koeficient. Ke stížnosti na chování Mgr. Roztočila bylo konstatováno, že citace v předmětném rozhodnutí tvoří součást rozhodovací činnosti soudce, do které předseda soudu není oprávněn zasahovat. Zároveň nebylo shledáno, že by předmětná citace v rozhodnutí vybočovala z mezí tak, aby vedla k podání kárného návrhu.

17. Z výslechu svědka Mgr. Aleše Roztočila, soudce Nejvyššího správního soudu, soud k povaze dotčené části rozhodnutí ze dne 2. 5. 2019, č.j. [REDAKCE] a k osobě žalobce, zjistil, že svědek zná žalobce pouze z úřední činnosti s tím, že žalobce vystupuje před Nejvyšším správním soudem v pozici právního zástupce účastníků zejména v přestupkových věcech, kdy jejich jménem podává žaloby proti rozhodnutí, nečinnostní žaloby nebo zásahové žaloby. Většinou se jedná o případy klientů tzv. Motoristické vzájemné pojišťovny, případy jiných subjektů spojených s podnikatelskou činností či s P [REDAKCE] K [REDAKCE]. Jen senát, v němž svědek působí, rozhodoval desítky takových případů, u celého soudu se již jedná o stovky případů. Svědek přišel s žalobcem do styku pouze v písemné formě. Dotčené rozhodnutí zpracoval svědek, který vyhotovil koncept, a po projednání v senátu bylo rozhodnutí vyhlášeno. Dotčená pasáž souvisí s prací advokáta, kdy v mnoha případech advokát podává v zastoupení svých klientů i nedůvodná podání a může argumentovat i nějakým účelovým výkladem právních předpisů, což však svědek nepovažuje za nic špatného, dělají to mnozí advokáti. Svědkovi je z úřední činnosti známo větší množství případů, kdy byl postup žalobce či Motoristické vzájemné pojišťovny, se kterou spolupracuje, shledán jako obstrukční nebo jejich výklad právních předpisů jako účelový. Dále svědek uvedl, že v této konkrétní věci se jednalo o to, že po žalobci, který je profesionál, lze spravedlivě požadovat, aby věděl, u kterého správního orgánu má podat žádost o opatření proti nečinnosti, proto jeho námitka, že se z jeho strany jednalo o nedopatření, v důsledku kterého byla žádost podána nesprávnému orgánu, nebyla shledána za důvodnou. Dotčená pasáž rozhodnutí představovala neutrální hodnocení postupu žalobce, který byl rozhodujícím senátu znám z obdobných věcí, kdy bylo vycházeno ze společných prvků daných Motoristickou vzájemnou pojišťovnou či společným zmocněncem ve správním řízení M [REDAKCE] H [REDAKCE]. Společné prvky věcí byly popsány rovněž v rozhodnutí sp. zn. [REDAKCE]. Svědek byl překvapen, že dotčenou pasáž žalobce vnímal úkorně, zahájil v této souvislosti odškodňovací řízení a následně tuto skutečnost uplatňoval v námitkách podjatosti.
18. Z výslechu svědka JUDr. Jiřího Pally, soudce Nejvyššího správního soudu, soud k povaze dotčené části rozhodnutí ze dne 2. 5. 2019, č.j. [REDAKCE] a k osobě žalobce, zjistil, že svědek zná žalobce pouze z úřední činnosti, kdy před Nejvyšším správním soudem probíhá větší množství věcí, v nichž žalobce vystupuje jako právní zástupce účastníka, a to zejména v přestupkových věcech. V senátu svědka se jedná o desítky případů, u celého soudu o stovky. Svědek přišel s žalobcem do styku pouze v písemné formě. Žalobce jako advokát často používá různé procesní taktiky v zájmu svých klientů, podává opakující se podání směřující proti procesní stránce věci a brojí proti zveřejňování rozhodnutí na úřední desce soudu. Dotčené rozhodnutí vyhotovil jako soudce zpravodaj Mgr. Roztočil, senát se s ním seznámil a schválil jej. Nad dotčenou pasáží neprobíhala v senátu žádná diskuze, zapadá do celého konceptu rozhodnutí reagujícího na námitku žalobce, že podnět k nápravě nečinnosti byl podán omylem nesprávnému orgánu. Žalobce jako advokát měl podat podnět ke správnému orgánu, příp. věc sledovat a zjednat nápravu, neboť vyčerpání těchto prostředků je před podáním nečinnostní žaloby nezbytné. V kontextu s předchozími postupy žalobce, se kterými má svědek zkušenost, kdy si v řadě dalších věcí počínal žalobce obdobně a vyvolával různé procesní komplikace, které šly potom k tíži účastníkům, byl postup žalobce hodnocen. Dotčená pasáž představovala reálné hodnocení postupu žalobce, vypovídala o jeho praxi a je to reflexe soudu způsobu podání a obhajoby klientů. Součástí vypořádání stížnostní argumentace je vyslovení pohledu soudu na věc a příp. hodnocení nevhodného či účelového

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Šárka Kašparová.

postupu, obdobně senát postupuje také v jiných věcech. Z celkového působení žalobce před soudem svědek usuzuje na to, že procesní taktika žalobce má směřovat pouze k jedinému, a to ke znemožnění projednávání přestupkových věcí. Jedná se např. i o věci, v nichž je účastník ve správním řízení zastupován obecným zmocněncem, který si nepřebírá poštu, a následně v řízení před soudem je zastupován žalobcem, který používá různé procesní námitky opakující se v desítkách či stovkách případů. Jelikož se nejedná o jednotlivé případy, ale v desítkách věcí se opakuje určitá procesní situace, soud na čistě účelové procesní taktiky upozornil v dotčené pasáži rozhodnutí. Svědek dále uvedl, že v několika případech byl žalobce v řízeních před soudem úspěšný. Svědek byl překvapen, že dotčenou pasáž žalobce vnímal jako dehonestující.

19. Soud ve věci učinil závěr o skutkovém stavu, který koresponduje s výše popsány skutkovými zjištěními, a z důvodu stručnosti na ně plně odkazuje. Z důkazů v řízení provedených byla učiněna skutková zjištění plně postačující pro posouzení důvodnosti žalobou uplatněného nároku. Soud v odůvodnění rozsudku nerozvádí dílčí skutková zjištění učiněná z těch provedených důkazů, o něž rozhodnutí o věci samé posléze neopřel. Soud neprovedl důkazní návrhy žalobce uvedené na č. l. 189, 190, 193, 195, 197, 222, 269 a dále výslech žalobce, výslech Mgr. Weissové, zprávy od lékaře ke zdravotnímu stavu žalobce a doklady o plavání. Provedení důkazů vztahující se k prokázání nemajetkové újmy a výslechu Mgr. Weissové by bylo nadbytečné (soud dospěl k závěru o neexistenci odpovědnostního titulu, což bylo dostatečně prokázáno již provedenými důkazy, a zároveň nelze doplňovat skutková tvrzení výslechem účastníka), důkazy na č.l. 189, 190, 193, 195, 197, 222 a 269 se netýkají předmětu projednávané věci. Důkazy na č.l. 198 a 199 jsou duplicitní k provedenému soudnímu spisu.
20. Soud považuje výpovědi svědků za věrohodné, přesvědčivé a korespondující s dalšími provedenými důkazy. Uvedené není zpochybněno nevědomostí svědků o tom, jakého konkrétního účastníka a v jakém konkrétním správním řízení žalobce jako advokát zastupoval a ani tím, že svědci neznají všechny oblasti práva, v nichž žalobce poskytuje právní služby. Věrohodnost svědků rovněž není snížena tím, že jsou si vědomi dalších stížností žalobce směřujících do oblasti odměňování předsedů senátů a zveřejňování rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a že žalobce vůči jejich osobám vznášel v řízení před Nejvyšším správním soudem různé námitky podjatosti.
21. Co se týká námitky žalobce vůči tomu, že za žalovanou v této věci jedná Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, tato již byla vypořádána v rámci zrušeného rozhodnutí odvolacího soudu v této věci, soud tak pouze opakuje, že takové zastoupení je v této věci přípustné, neboť řízení o přiznání zadostiučnění vedené podle zákona č. 82/1998 Sb. se majetku žalované týká.
22. Podle § 1 odst. 1 zákona, stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.
Podle § 2 zákona, odpovědnosti za škodu podle tohoto zákona se nelze zprostit.
Podle § 5 zákona, stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena a) rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, b) nesprávným úředním postupem.
Podle § 13 odst. 1 zákona, stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.
Podle § 13 odst. 2 zákona, právo na náhradu škody má ten, jemuž byla nesprávným úředním postupem způsobena škoda.
23. S ohledem na citovaná zákonná ustanovení dospěl soud po provedeném dokazování k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Žalobce se domáhal přiměřeného zadostiučnění ve formě omluvy za nesprávný úřední postup v posuzovaném řízení, v němž byl vydán rozsudek, v jehož odůvodnění Nejvyšší správní soud uvedl, že žalobce „neváhá právní úpravu aplikovat čistě účelově a správní orgány i soudy mnohdy zahrnovat neopodstatněnými podáními a námitkami.“ Předpoklady pro vznik odpovědnosti státu za škodu podle zákona jsou jednak existence nesprávného úředního postupu či nezákonného Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Šárka Kašparová.

rozhodnutí, vznik škody na straně poškozeného subjektu, jakož i příčinná souvislost mezi uvedenými.

24. Nárok na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem představuje specifický nárok, který byl do právního řádu České republiky zakotven novelou zákona provedenou zákonem č. 160/2006 Sb., s účinností od 27. 4. 2006 (§ 31a zákona). Zakotvením tohoto nároku zákonodárce naplnil požadavek vyvěrající z č. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále též jen „Úmluva“), podle kterého každý, jehož práva a svobody přiznané touto Úmluvou byly porušeny, musí mít účinné právní prostředky nápravy před národním orgánem, i když se porušení dopustily osoby při plnění úředních povinností. Podle čl. 6 odst. 1 věta první Úmluvy má každý právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu. Smyslem novely tak primárně bylo přesunout rozhodování o náhradě nemajetkové újmy vzniklé porušením práva garantovaného čl. 6 odst. 1 Úmluvy z Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) na vnitrostátní úroveň, což ostatně zákonodárce výslovně vyjádřil v důvodové zprávě k čl. II zákona č. 160/2006 Sb. („...přechodné ustanovení umožní v určitém rozsahu aplikaci nových ustanovení na případy, které vznikly před nabytím účinnosti tohoto zákona, čímž se otevře možnost jejich případnému vyřešení před českými orgány a na základě českého právního řádu, bez toho aniž by je musel vyřizovat Evropský soud pro lidská práva.“). Není proto pochyb o tom, že má-li soud odškodňovat na vnitrostátní úrovni nemajetkovou újmu vzniklou porušením práva primárně zakotveného již Úmluvou, je nanejvýš žádoucí, aby jeho rozhodování vycházelo z kritérií ustavených judikaturou ESLP, tj. zejména aby výklad rozhodujícího pojmu přiměřenosti lhůty k projednání a rozhodnutí věci koreloval výkladu podávanému ESLP.
25. Co se týká existence prvního z uvedených předpokladů, tj. nesprávného úředního postupu či nezákonného rozhodnutí v posuzovaném řízení, soud splnění tohoto předpokladu neshledal, když v posuzovaném řízení *nedošlo* k nesprávnému úřednímu postupu, kterým se rozumí porušení pravidel předepsaných právními normami pro počínání státního orgánu při jeho činnosti a zpravidla jde o postup, který s rozhodovací činností nesouvisí. Podle konkrétních okolností může jít o jakoukoliv činnost spojenou s výkonem pravomoci státního orgánu, dojde-li při ní nebo v jejím důsledku k porušení pravidel předepsaných právními normami pro počínání státního orgánu nebo k porušení pořádku určeného povahou a funkcí postupu (rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 966/2008). Správnost úředního postupu musí být poměřována i hlediskem účelu, k jehož dosažení postup státního orgánu směřuje (rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 1099/99).
26. V daném případě se žalobce domáhal na žalované zadostiučinění ve formě omluvy za výrok v písemném vyhotovení rozsudku, že: „nevábá právní úpravu aplikovat čistě účelově a správní orgány i soudy mnohdy zahrnovat neopodstatněnými podáními a námitkami.“ Uvedení dehonestujících pasáží v odůvodnění rozhodnutí orgánu veřejné moci může založit odpovědnost státu za nemajetkovou újmu způsobenou nesprávným úředním postupem, jedná-li se o neoprávněný zásah do práv dotčeného subjektu, proto je nutné se zabývat při posouzení nároku povahou dotčené části odůvodnění z hlediska pravdivosti a přiměřenosti vůči osobě žalobce. Jinými slovy dotčená pasáž rozhodnutí by mohla žalobci způsobit újmu v případě, kdy by byla nepřiměřená a nepravdivá.
27. Dotčená pasáž rozhodnutí představuje hodnotící soud senátu 4As, který v dané věci rozhodoval a který zaujal k daným okolnostem určitý postoj spočívající v hodnocení postupu žalobce z hlediska správnosti a přijatelnosti postupu advokáta, a to na základě vlastních (subjektivních) kritérií. Soud proto zkoumal, zda se takové hodnocení zakládá na pravdivé informaci, zda byla zvolená forma prezentace přiměřená a zda primárním cílem nebylo zneuctění žalobce.
28. Obecně lze přisvědčit žalobci, že hodnocení činnosti advokáta není nezbytnou součástí soudního rozhodnutí, s ohledem na provedené dokazování má však soud za to, že v dané věci nebyly překročeny meze, za nichž je možné hodnotit činnost žalobce jako právního zástupce účastníka řízení. Soud má z provedeného dokazování za zjištěné, že znění dotčené pasáže se zakládá na znalosti procesních postupů žalobce z úřední činnosti nejen senátu 4As, ale celého Nejvyššího

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Šárka Kašparová.

správního soudu, kdy svědci přesvědčivě vysvětlili, v čem spatřují účelovost postupu žalobce, jakými společnými prvky se vymezují případy žalobce, jakými opakujícími se námitkami žalobce v různých řízeních brojí, jakým způsobem došlo k vypracování daného rozhodnutí a proč v něm byla dotčená pasáž uvedena. Ke svým závěrům uvedeným v dotčené pasáži rozhodnutí svědci nedospěli pouze na základě chování žalobce v dané věci, ale v širších souvislostech. Výpovědi svědků korespondují s dalšími provedenými listinnými důkazy a soud v této souvislosti odkazuje na podrobná skutková zjištění uvedená v bodech 9. – 18. tohoto rozsudku. Sám žalobce založil k provedení důkazů další soudní rozhodnutí a články, v nichž mu byl jeho postup v jiných řízeních vedených před správními soudy či soudem Ústavním vytýkán. Zvolenou formulaci s ohledem na celý kontext daného rozhodnutí i obdobných případů a vystupování žalobce, kterým se prezentuje, nelze shledat za nepřiměřenou a rovněž nelze dospět k závěru, že dotčená pasáž měla za cíl zneuctění pověsti žalobce, když se jednalo o adekvátní reakci na jeho námitky a postupy známé soudu z úřední činnosti a jejím účelem bylo zamezit účelovému či obstrukčnímu postupu v řízení a upozornit na něj, což sleduje legitimní cíl a je v souladu s veřejným zájmem. Dotčená pasáž tak svým obsahem a formou nevybočuje ze svého účelu věcné kritiky způsobem, který by se dotýkal cti žalobce jako advokáta.

29.Co se týká námitky žalobce, že v dané věci odeslal podnět k ochraně proti nečinnosti omylem nesprávnému orgánu a že posouzení daného případu správními soudy a Ústavním soudem je v dané věci zcela nesprávné, protože ačkoliv to bylo podáno nesprávnému úřadu, měl to tento v souladu s legitimním očekáváním co nejdříve věc postoupit k vyřízení úřadu správnému, což neučinil, tak zdejšímu soudu nepřísluší hodnotit rozhodovací činnost Nejvyššího správního soudu ani Ústavního soudu, kdy tyto se s totožnými námitkami žalobce ve svých rozhodnutích již vypořádaly. K uvedenému pouze zdejší soud dodává, že tato tvrzení žalobce jsou nepřesvědčivá a rozporná, když žalobce sám v řízení tvrdí, že podnět byl z jeho strany podán omylem nesprávnému orgánu, o čemž ani nevěděl, a zároveň, že legitimně očekával postoupení chybně podaného podnětu orgánu správnému. Sám žalobce tak potvrzuje, že jeho postup v dané věci nebyl správný a že tato procesní podmínka k podání nečinnostní žaloby z jeho strany splněna nebyla. Žalobce v dané věci vystupoval jako advokát poskytující právní služby, kterého si účastník zvolil jako svého zástupce k hájení svých práv, lze se proto důvodně domnívat, že účastník očekává profesionální poskytnutí služeb, které mu zajistí přístup k soudu. V této konkrétní věci se jednalo o vyčerpání příslušného prostředku na ochranu proti nečinnosti, což je podmínkou podání žaloby na ochranu před nečinností, a soud v daném rozhodnutí i svědci v rámci svých výpovědí přesvědčivě vyložili, proč bylo namístě, aby se žalobce zajímal o osud podnětu na ochranu proti nečinnosti před podáním žaloby, a jaké okolnosti svědčí ve prospěch závěru o nedbalém či dokonce účelovém přístupu žalobce k věci. Na uvedeném závěru nemůže nic změnit ani obecná polemika žalobce o tom, že se při zastupování klientů řídí jejich pokyny a může tak postupovat v řízení jinak, než by postupoval on sám, a proto není férové, že mu je následně vše přičítáno, neboť je na žalobci jako advokátovi, zda splní pokyn klienta, se kterým příp. nesouhlasí, a právní službu mu poskytne či nikoliv. Za obsah podání učiněného prostřednictvím advokáta, který jej v zastoupení klienta učinil, odpovídá advokát. Při odmítnutí poskytnutí právních služeb by se jistě nejednalo o odmítnutí přístupu k soudu, jak se domnívá žalobce, klient má možnost se nechat v řízení zastoupit jiným právním zástupcem.

30.Používá-li žalobce v řízení určité procesní námitky (v tomto konkrétním případě, že podnět k ochraně proti nečinnosti, který je nezbytnou podmínkou pro podání žaloby na ochranu proti nečinnosti, byl jeho osobou podán omylem nesprávnému orgánu) či brojí-li proti dalším „díličím útokům soudů“ (zveřejňování rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, odměňování předsedů senátů, účelovost rozhodování soudů apod.), lze si jen těžko představit situaci, že soudy na dané nebudou reagovat a s námitkami žalobce se nebudou vypořádávat, když sám žalobce své námitky vtěluje i do vyjádření v dané věci, do žalob či kasačních stížností a činí je tak obsahem řízení. Žalobce v tomto řízení dle svého vyjádření požaduje kultivaci soudní moci, sám se však uchyluje k tvrzení o účelovosti jednání soudů či o účelovém nevyhovění jeho opravným prostředkům bez jakéhokoliv prokazování vlastních osočujících tvrzení a k podávání různých stížností na postupy soudní moci.

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Šárka Kašparová.

31. Žalobce dále sám opakovaně uvádí, že újma mu vznikla jako souhrn všech „dílkých útoků,“ které směřuje, a nebyl tak schopen ani k výzvě soudu dané ve smyslu § 118a odst. 1, 3 o.s.ř. v dané lhůtě rozlišit, jaká konkrétní újma mu měla vzniknout v příčinné souvislosti s tvrzeným nesprávným úředním postupem, jaké intenzity a v čem spatřuje příčinnou souvislost. Soud je přesvědčen, že ani v případě, kdy by byl v této věci shledán odpovědnostní titul, nevznikla by žalobci v jeho příčinné souvislosti újma, když dotčená pasáž není způsobila újmu přivodit, o čemž vypovídá i rozporný postup žalobce, který tvrdí, že mu újma vznikla souhrnem všech pochybení, a zároveň uvádí, že o vydání omluvy za tvrzený nesprávný úřední postup ani nestojí, ačkoliv z tohoto důvodu v této věci podal žalobu, kterou se právě vydání omluvy domáhá. Tvrdí-li žalobce, že dotčenou pasáží došlo k poškození jeho pověsti před klientem, primární příčinu tvrzeného poškození pověsti je dle soudu možné spatřovat v nesprávném podání podnětu na ochranu proti nečinnosti a nesplnění podmínky k následnému podání žaloby, což vedlo k neúspěchu klienta ve sporu.
32. Vzhledem k tomu, že nebyl splněn základní předpoklad pro vznik odpovědnosti státu za škodu podle zákona, tj. existence nesprávného úředního postupu v posuzovaném řízení, soud žalobu ve výroku I. pro její nedůvodnost zamítl, když veškeré výše uvedené předpoklady pro vznik odpovědnosti státu za škodu podle zákona musí být splněny kumulativně.
33. Výrok II. o nákladech řízení je odůvodněn podle § 142 odst. 1 občanského soudního řádu (dále jen „o.s.ř.“) podle úspěchu ve věci za použití § 151 odst. 1 o.s.ř., podle kterého účastníku, který měl ve věci plný úspěch, přizná soud náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. V posuzovaném případě byla zcela úspěšná žalovaná, proti které byla žaloba v celém rozsahu zamítnuta a vzniklo jí tak právo na náhradu nákladů řízení vůči žalobci, které jsou ve smyslu § 151 odst. 3 o.s.ř. ve spojení s § 1 odst. 3 písm. a), b), c) vyhlášky č. 254/2015 Sb. představovány částkou 2 700 Kč za 9 úkonů, každý po 300 Kč (vyjádření ze dne 14. 9. 2020 a 24. 8. 2022, příprava účasti na prvním jednání, účast na jednání soudu dne 16. 12. 2020, 25. 7. 2022, 10. 10. 2022, 19. 12. 2022 a 21. 12. 2022, účast na jednání odvolacího soudu dne 16. 6. 2021). Ve smyslu § 160 odst. 1 o.s.ř. byla lhůta k plnění stanovena v délce tří dnů.

Poučení

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení opisu jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněná podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo návrh na exekuci.

Praha 21. prosince 2022

Mgr. Irena Městecká v. r.
soudkyně